

De Vissers

De Vissers

Brecht Pieksma

Schrijver: Brecht Pieksma

ISBN: 9789402145342

© Brecht Pieksma

Hoofdstuk 1

De docent liet het rapport vlug op Bianca's tafeltje glijden om zo snel zijn weg te kunnen vervolgen. Bianca begreep hem best. Het was de laatste vrijdag voor de vakantie, dan mocht je niet van een dergelijk oude kerel verwachten dat hij je nog vrolijk aan zou kijken. Hij had een zwaar jaar gehad, dat wist iedereen in Bianca's klas. Ongeveer vijf jongens en meiden in de klas hadden op straat al eens met de politie te maken gehad, dus braaf op school waren ze al helemaal niet geweest. Bianca wist zeker, dat als haar mentor van dit jaar twintig jaar jonger was geweest, het er heel anders aan toe was gegaan. Haastig wierp ze een blik op haar rapport. Vroeger was het altijd een wedstrijdje met Vincent en Niels, haar oudere broers, wie bijvoorbeeld het hoogste cijfer voor wiskunde op zijn rapport had staan. Maar aangezien Bianca totaal geen aanleg had voor dat vak, was het niet zo raar dat zij bijna altijd het laagste cijfer had. Dit jaar zou het makkelijker worden. Vincent, haar oudste broer, had dit jaar eindexamen gedaan en hij was geslaagd. Wat overigens niet heel verrassend was, want Vincent kon goed meekomen op school. Hij was niet het type dat in de pauze in de schoolbibliotheek zijn broodje oppeuzelde, maar hij begreep alles en dat was het belangrijkste, vonden zijn ouders. Nu was er alleen nog Niels, met wie Bianca zich straks kon gaan meten. Niels had een wat mindere instelling op school dan Vincent en kwam dan ook vaker met onvoldoendes thuis, tot grote teleurstelling van zijn ouders. Bianca zou je bijna een exacte kopie van hem kunnen noemen, alleen hield zij wel altijd braaf haar huiswerk bij. De cijfers van Niels en Bianca waren bijna altijd hetzelfde.

'Wat heb jij voor Engels?' vroeg Jennifer, het meisje dat naast Bianca zat.

Bianca keek verbaasd op. Ze was diep in gedachten. Snel keek ze op het rapport.

'Een acht', las ze voor.

Jennifer, die niet Bianca's beste vriendin was, rukte het rapport ruw uit haar handen, waardoor er een enorme kreukel in kwam. Bianca keek Jennifer boos aan, maar liet haar verder maar links liggen. Terwijl de leraar de leerlingen bedankte voor het volgens hem zeer geslaagde jaar, tuurde Bianca door het raam naar buiten. Toen de bel ging, legde Jennifer Bianca's rapport voor haar neus en sloeg met haar vlakke hand zo hard op de tafel, dat Bianca zich een ongeluk schrok.

'Doe eens normaal', zei ze tegen Jennifer, die ondertussen al was opgestaan.

'Was gezellig dit jaar', zei Jennifer, op een zo onvriendelijk mogelijke toon.

Met een vals lachje, pakte ze haar tas op en liep ze weg. Bianca zuchtte. Ze pakte haar tas, stopte het rapport erin en liep het lokaal uit.

Bianca stak haar fietsensleutel in het slot. Aan alle kanten scheurden kinderen op hun omafietsen naar de uitgang van de fietsenstalling. Ze trok haar fiets uit het rek en stapte op. Ze fietste in de richting van de stad, waar ze woonde. Aan de rand van de stad stond haar huis. Naast haar huis was het hotel van haar ouders gebouwd, Hotel 't Hof. Het hele jaar door kwamen er mensen die in het hotel verbleven. Als het geen vakantie was, waren er meestal alleen ouderen, maar de zomervakantie was net begonnen, dus Bianca verwachtte dat er wel meer kinderen zouden komen.

Toen ze thuiskwam, gooide Bianca haar tas naast de deur. Ze trok de rits open en haalde haar rapport eruit. Ze liep de keuken in en legde haar rapport op de keukentafel. Er was niemand thuis. Haar ouders waren in het hotel aan het werk en Niels was nog op school. Alleen van Vincent wist ze niet waar hij was. In de keuken waren twee deuren. Eén van die deuren kwam uit in de tuin. De andere deur kwam uit op de gang die dwars door hun huis liep. Via die gang was er een deur waarachter het kantoor van haar vader lag. Dat kantoor hoorde bij het hotel en als je aan de andere kant het kantoor verliet, stond je achter de receptie en die was gevestigd in de lobby. Bianca liep door de gang het kantoor van haar vader in. In het kantoor was ook niemand. Haar ouders

waren dus aan het werk in de lobby. Ze verliet het kantoor en stond dan achter de receptie. Daar zag ze Tim staan. Tim was één van Bianca's favoriete medewerkers in het hotel. Bianca's vader, Sebastiaan, was al in de vijftig. Zijn huwelijk met de moeder van Bianca, Lisa, was zijn tweede huwelijk. Daarvoor was hij getrouwd met een andere vrouw en uit dat huwelijk had hij één kind en dat is Tim. Hij was dus Bianca's halfbroer. Tim werkte sinds een paar jaar in het hotel. Hij had een opleiding gedaan, maar omdat dat niet zo goed ging, had Sebastiaan hem aangenomen in het hotel. Tim was ondertussen al vierentwintig.

'Hoi Tim!' zei Bianca blij.

Ze liep snel op Tim af. Die had zich ondertussen al omgedraaid en Bianca sprong in zijn armen. Omdat de vakantie eraan kwam, leek het Sebastiaan en Lisa een stuk handiger als Tim voor de zomervakantie een paar weken vakantie kreeg, zodat hij in de zomervakantie beschikbaar zou zijn. Die weken had Tim doorgebracht in Spanje. Hij had tegen Bianca gezegd dat hij morgen pas weer terug zou zijn, dus Bianca was erg verbaasd hem te zien. Niet alleen Bianca, maar ook Vincent en Niels waren erg op Tim gesteld en ze hadden hem dan ook alle drie heel erg gemist.

'Je zou morgen toch pas terugkomen?' vroeg Bianca.

'Ja klopt', zei Tim. 'Maar Spanje ging me een beetje vervelen, dus ben ik eerder naar huis gekomen. Alles goed met je?'

'Ja, prima. Ik heb net vakantie.'

'Oh ja, tuurlijk. Heb je je rapport al?'

'Ja, hij ligt op de keukentafel.'

Zo babbelden ze nog een tijdje door. Bianca had intussen een kruk gepakt, waar ze op zat. Ze leunde met haar ellebogen op de balie en keek rond in de lobby. Het was nog niet zo heel druk. Dat was ook niet zo raar, want iedereen had pas net vrij. De meeste mensen zouden pas morgen of anders zondag komen.

'Ik ga even naar het toilet', zei Tim. 'Ik ben zo terug.'

Tim liep weg in de richting van het toilet. Op dat moment kwam er een echtpaar het hotel in. Ze zagen er nog redelijk jong uit en de vrouw had een baby op haar arm. Het echtpaar bleef even staan en keek rond. De man kreeg de receptie in het oog. Hij zei wat tegen zijn vrouw en ze liepen in de richting van Bianca. Toen ze

haar achter de receptie zagen zitten keken ze wat teleurgesteld. Ze gingen dan ook niet naar haar toe, maar ze bleven een tijdje staan en praatten met elkaar. Na een paar minuten kwamen ze naar Bianca toe.

‘Goedemiddag’, zei de man.

‘Hallo’, zei Bianca, die geen idee had wat ze moest doen. ‘Hoe kan ik u helpen?’

‘Wij hebben een kamer geboekt, maar...’

‘Op welke naam?’ vroeg Bianca, die van zichzelf schrok omdat ze de man had onderbroken.

‘Klopper’, zei de vrouw.

Bianca, die geen idee had wat de normale procedure was voor het inchecken, begon op de computer te zoeken naar reserveringen, terwijl ze heel hard hoopte dat Tim gauw terug zou komen van het toilet. Terwijl ze de hele computer doorzocht om de reserveringen te vinden, keek ze even op of er nog meer mensen in de rij stonden. Gelukkig was dat niet zo. Ze had al zo vaak gezien dat mensen zenuwachtig worden als ze te lang moeten wachten bij de receptie. Eindelijk had Bianca de lijst met reserveringen voor zich. Het had haar maar één minuutje werk gekost, maar het voelde alsof ze wel een half uur bezig was geweest. Daarnaast schaamde ze zich ontzettend tegenover de familie Klopper. Ze zocht naar de naam Klopper en toen ze die gevonden had, las ze op wat er achter de naam stond.

‘Ik zie het al’, zei ze. ‘Reservering van de familie Klopper voor twee volwassenen en één baby. Dat verklaart waarom ik het kamermeisje zag sjouwen met een babybedje.’

De man en de vrouw moesten allebei lachen, maar Bianca kon wel door de grond zakken.

‘U hebt kamer 4.12’, vervolgde Bianca. Dat betekent dat u naar de vierde verdieping moet en dan moet u kamer twaalf hebben. Het staat wel aangegeven op de bordjes naast de deur.’

Bianca stond op en liep naar de andere kant van de receptie, waar Tim een paar jaar geleden allemaal spijkers in de muur had geslagen. Die spijkers deden dienst als haakjes voor de sleutels van de kamers. Aan iedere sleutel hing een hanger met het nummer van de bijbehorende kamer erop. De sleutel van kamer

4.12 had ze al snel gevonden. Ze pakte de sleutel van het haakje en legde die op de balie van de receptie, zodat één van de twee de sleutel kon pakken. Bianca besloot om eerlijk te wezen.

‘Zou u misschien nog heel even willen wachten?’ vroeg Bianca.

‘Mijn broer zit altijd bij de receptie, ik hoor dit helemaal niet te doen. Hij is even naar het toilet, hij zal zo wel terugkomen.’

‘Natuurlijk willen we dan even wachten’, zei de vrouw. ‘Heel attent dat je geprobeerd hebt ons te helpen.’

De vrouw was nog niet klaar met praten of Tim stond weer naast Bianca.

‘Waar bleef je nou?’ vroeg Bianca, lichtelijk in paniek.

‘Hallo, welkom bij Hotel ‘t Hof’, zei Tim, die Bianca compleet negeerde. ‘Hoe kan ik u helpen?’

‘Wij hebben een kamer geboekt en dit meisje heeft ons het kamernummer al verteld en we hebben de sleutel ook al’, begon de vrouw. ‘Ze wilde alleen graag dat we zouden wachten, zodat u het even kunt controleren.’

Tim keek vol bewondering opzij naar Bianca.

‘Oh. Is dat zo?’ vroeg hij. ‘Heeft ze u niet verteld dat ik het haar al zo vaak verboden heb klanten te helpen aan de receptie?’

‘Ach’, zei de vrouw, die wel zag dat Tim een grapje maakte. ‘Het is toch erg lief dat ze ons niet wilde laten wachten?’

Tim ging nog snel na of de Kloppers naar hun kamer konden gaan. Hij gaf ze nog een paar folders mee van de omgeving en hij liet de portier komen om de bagage naar de kamer te brengen.

‘Ik zie je straks!’ zei Bianca, toen ze haar moeder in het oog kreeg.

Tim riep haar iets achterna, wat ze al niet meer verstond. Bianca rende naar haar moeder toe en toen ze die eenmaal bereikt had, stopte ze met rennen en liep ze met haar mee.

‘Hoi, lieverd’, zei haar moeder. ‘En, hoe was het op school?’

‘Prima’, zei Bianca.

‘Zie je Jennifer nog wel eens? Ik ken haar moeder.’

Bianca vertelde over het voorval met Jennifer en dat daarom haar rapport verkreukeld was. Haar moeder moest lachen.

‘Jullie zullen nooit vriendinnen worden’, glimlachte ze. ‘Wat zijn je plannen voor vanmiddag?’